

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/118/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117219995
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2117219995.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a sudkyň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Magdaléna Krajčovičová, v právnej veci žalobcu: F. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XX, zastúpený: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s. r. o., IČO: 36 865 281, Hlavná 31, Trnava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2.565,89 eura s príslušenstvom a o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100,- eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 11Csp/183/2017-98 zo dňa 12. apríla 2018 vo výrokoch I., III., IV., V, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu I. inštancie sa v napadnutej časti (vo výrokoch I., III., IV., V.)
p o t v r d z u j e.

II. Žalobcovi sa priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu
100 %.

odôvodnenie:

1. Súd I. inštancie rozhodol výrokom I., že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.157,63 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.157,63 eura od 27.09.2017 do zaplatenia, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol. Vo výroku III. rozhodol o primeranom finančnom zadosťučinení, že je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi v sume 100,- eur, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. O trovách konania rozhodol výrokmi IV. a V. tak, že IV. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania o vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu 10 % trov konania. V. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v rozsahu 100 % trov konania.

3. Súd odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že nakoľko zmluva o revolvingovom úvere uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) a súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Lehota splatnosti je určená iba počtom splátok, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti

úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Podľa tvrdenia žalovaného mal byť dátum splatnosti poslednej splátky úveru uvedený žalovaným v listine pod názvom Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Takýto listinný dôkaz však v konaní predložený nebol. Žalovaný odkazoval (na strane 4 jeho vyjadrenia k žalobe), že toto oznámenie malo byť v konaní žalobcom predložené spolu so zmluvou. K žalobe však uvedené oznámenie priložené nebolo, ale prílohou bolo len Oznámenie zo dňa 07.12.2015 (č. l. 16), ktoré je oznámením o ukončení zmluvného vzťahu. Žalovaný sám Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi v konaní ako dôkaz nepredložil, hoci on niesol dôkazné bremeno tvrdenia o jeho existencii. Okrem toho, že v konaní nebolo preukázané, že by oznámenie veriteľa o schválení úveru bolo žalobcovi predložené pri podpise zmluvy z jeho strany, zároveň nebolo preukázané, že by žalobca oznámenie prijal písomnou formou, a preto ho nemožno považovať za písomnou formou uzatvorenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Rovnako chýba v zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a sice výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 77,05 eura, bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Účelom náležitostí ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy. Pokiaľ ide o výšku RPMN, zmluva neobsahuje ani základnú obsahovú náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to ročnú percentuálnu mieru nákladov, nakoľko táto je v časti 5. uvedená iba ako predpokladaná. Presná výška RPMN je uvedená až v časti 6. - údaje o schválenom revolvingovom úvere, uvedené schválenie však žalobca neprijal písomnou formou, preto ho nemožno považovať za písomnou formou uzatvorenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Z uvedených dôvodov považoval súd údaj o RPMN za v zmluve neuvedený. Súd dodáva, že cieľom ustanovenia § 11 v spojení s § 9 ZoSÚ je ochrana spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, priamo v nej, poskytnúť všetky relevantné údaje, na základe ktorých sa spotrebiteľ rozhoduje, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie, keďže uvedené údaje predstavujú informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zvážiť. V zmluve tiež chýba náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Žalovaný uviedol, že tento údaj sa nachádza v čl. 12.1 Zmluvných dojednaní, kde sa však takéto dojednanie nenachádza. Ak mal byť uvedený údaj obsiahnutý v čl. 15.1 Zmluvných dojednaní, súd uvádza, že keďže ide o náležitosť zmluvy vyžadovanú zákonom, uvedený údaj musí byť uvedený zreteľne a výslovne v zmluve, ktorú dlžník opatrí svojim podpisom, a nie v zmluvných dojednaniach, uvedených miniatúrnym písmom, ukryté v rámci článku pod názvom „15. Oznamovanie a doručovanie“, ktoré zmluvné dojednania žalobca ani nepodpísal. Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/409/2015-72 zo dňa 11.05.2016, rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/375/2016-119 zo dňa 13.09.2017.

4. K rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 pod zn. C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uvádza, že predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere súd nevytýkal len absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ale aj neuvedenie údajov o termíne konečnej splatnosti, o výške RPMN a o adrese veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, ktoré sú ako náležitosti zmluvy o úvere upravené nielen v zákone č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj v smernici 2008/48, pričom článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Neuvedenie údajov o termíne konečnej splatnosti a o RPMN môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho

záväzku, preto aj v zmysle výkladu článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez úrokov a poplatkov. Zároveň je súd toho názoru, že zákon o spotrebiteľských úveroch ku dňu uzavretia zmluvy jednoznačne určoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v prípade absencie čo i len jednej z náležitostí je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. (V súvislosti s vyššie uvedeným odkazuje súd tiež na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 9Co/262/2016-49 zo dňa 31.10.2017). Spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobcovi považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nemal nárok na zaplatenie úroku z úveru, ani žiadnych poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru. Súd dodáva, že okrem vyššie uvedeného bolo potrebné vyhodnotiť výšku úrokovej sadzby 70,01 % ročne ako neprimerane vysokú, a preto odporujúcu dobrým mravom, nakoľko podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, nie však viac ako o 100 % oproti prímeru bánk. Úroková sadzba úveru vo výške 70,01 % viac ako 6-násobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu 10,71 % uplatňovanú v čase uzavretia zmluvy bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek, ktorú výšku tvrdí žalobcom v žalobe žalovaný nesporeoval. Súd má však za to, že odplatu je potrebné považovať za neprimerane vysokú aj keby len s prihliadnutím na priemernú RPMN (45,11 %), ktorú prevyšovala o takmer 25 percentuálnych bodov, čo je potrebné považovať za podstatné prevýšenie. Dohodnutá úroková miera v rozsahu 70,01 % ročne teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto je dojednanie o úroku pre rozpor s dobrými mravmi a obchádzanie zákona (§ 53 ods. 6 OZ) podľa § 39 OZ neplatné (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/55/2016 zo dňa 28.09.2016).

5. Dohodu o poskytnutí služby zo dňa 20.10.2011, táto bola jednoznačne uzatváraná v súvislosti so zmluvou o revolvingovom úvere, čo je zrejme aj z toho, že je obsiahnutá v rámci zmluvy o revolvingovom úvere. Žalovaný sa na základe dohody zaviazal poskytnúť žalobcovi na jeho žiadosť a po splnení stanovených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru. Odplata za túto službu vo výške 367,49 eura pritom dosahuje takmer 25 % z poskytnutej výšky úveru a zároveň sa takouto odplátou dojednaná odplata za úver vo výške 2.198,40 eura (3.698,40 - 1.500,00) navyšuje o sumu 367,49 eura, teda o viac ako 16 %. Výška odplaty za uvedenú službu je úplne neprimeraná tomu, že táto služba ani nemusí byť poskytnutá v plnom rozsahu, resp. nemusí byť za trvania úverového vzťahu poskytnutá vôbec. Okrem toho súd poukazuje na to, že ide o bežnú službu, ktorú by mala pokrývať odplata za úver.

Pri uzatváraní predmetnej Dohody o poskytnutí služby (ktorá má formu predtlačenej formulára) došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti žalovaného, a ktorá podstatne narušila ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ku ktorému sa dostala. Žalovaný nekonal pri uzatváraní vyššie uvedenej dohody s odbornou starostlivosťou, pretože v konaní nepreukázal, že žalobcovi ako priemernému spotrebiteľovi boli akokoľvek vysvetlené (v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti) následky uzavretia uvedenej dohody, a to najmä s ohľadom na jej odplatnosť vo výške takmer 25 % z poskytnutej sumy úveru. Súd teda dospel k záveru, že v uvedenom prípade pri uzatváraní predmetnej dohody došlo k nekalej obchodnej praktike zo strany žalovaného, nakoľko boli naplnené znaky nekalosti obchodnej praktiky v zmysle § 7 ods. 2 zák. č. 250/2007 Z. z. Zároveň súd dospel k záveru, že skutočným účelom dohody o poskytnutí služby bolo navýšiť odplatu za poskytnutý úver, a tým obchádzať § 53 ods. 6 OZ. Zároveň došlo k obchádzaniu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože žalovaný dosiahol to, že odplatu za službu nezapočítal do výpočtu RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Z uvedeného dôvodu súd Dohodu o poskytnutí služby zo dňa 20.10.2011 považuje za priečiacu sa dobrým mravom a zároveň za obchádzajúcu zákon, preto v zmysle § 39 OZ za absolútne neplatnú, a teda nespôsobujúcu žiadne právne účinky. Konanie žalovaného, ktorým si pri podpisovaní Zmluvy o revolvingovom úvere nekalou obchodnou praktikou zabezpečil zo strany žalobcu aj podpísanie Dohody o poskytnutí služby, nemožno hodnotiť inak ako špekulatívne konanie majúce za cieľ zabezpečiť si vyššiu odplatu z poskytnutého úveru, bez toho, aby podpísanie druhej zmluvy malo prospech aj pre spotrebiteľa. Zároveň súd uvedené konanie považuje za obchádzanie zákona, keď náklad na odplatu z dohody nie je zahrnutý do celkovej odplaty, a tým ani do informácie o RPMN, pritom Dohoda o poskytnutí služby je zmluvou závislou od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto by mala byť RPMN vypočítaná z oboch zmlúv. Súd nepovažoval argument žalovaného o samostatnosti dohody o poskytnutí služby za opodstatnený, nakoľko táto zmluva ako samostatné dojednanie o právach a povinnostiach zmluvných strán absolútne neobstojí, pretože bez uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere stráca uvedená dohoda akýkoľvek význam. Samostatnosť

dohody vylučuje aj skutočnosť, že text dohody je obsiahnutý v rámci článkov zmluvy o úvere a nejde o samostatný dokument. V prípade dvoch alebo viacerých právnych úkonov obsiahnutých v jednej listine, by preto malo byť bežnou praxou a zvyklosťou bankových alebo nebankových subjektov túto pluralitu právnych úkonov zvýrazniť. Žalovaný túto pluralitu právnych úkonov vôbec nezvýraznil, ale naopak vyvolal dojem, ako keby so žalobcom uzatvoril len jeden právny úkon. Takéto konanie žalovaného bežnej praxi a zvyklostiam odporuje a preto je v rozpore s dobrými mravmi. Konanie priečiace sa dobrým mravom je preto dôvodom neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.“

6. V konaní žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu, vzhľadom k uvedenému bolo potrebné sa zaoberať dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku. Žalovaný sa nemohol chcieť bezdôvodne obohatiť, pretože dôvodom jeho podnikateľskej činnosti bolo poskytovanie úverov a zo samotnej definície § 497 OBZ vyplýva, že zmluvou o úvere veriteľ na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a tento sa ich zaväzuje vrátiť a zaplatiť úroky. Nebolo preto úmyslom žalovaného ako poskytovateľa úveru sa bezdôvodne obohatiť, ale poskytnúť finančné prostriedky za úroky, teda za účelom dosiahnutia zisku. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že v prejednávanej veci je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože v konaní nebolo preukázané, že by sa žalovaný bezdôvodne obohatil úmyselne, keďže nebolo preukázané, že by jeho úmysel (hoci len nepriamy) smeroval k získaniu bezdôvodného obohatenia v rozhodnom čase, t.j. v čase uzatvorenia zmluvy, ktorá mala obsahovať ustanovenia, na základe ktorých malo byť žalovanému poskytnuté plnenie vo väčšom rozsahu, ako je prípustné. Pokiaľ ide o poukazovanie žalobcu na uplatnenie námietky premlčania zo strany žalovaného v rozpore s dobrými mravmi, súd vznesenie námietky premlčania žalovaným za zneužitie práva nepovažoval. Nie je možné za zneužitie práva považovať bez ďalšieho skutočnosť, že námietku premlčania vzniesol dodávateľ zo spotrebiteľského vzťahu. Súd správne odkazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 176/2011, podľa ktorého „vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.“

7. V časti žaloby o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia mal súd za to, že žaloba je dôvodná. Nakoľko súd dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov a že dohoda o poskytnutí služby je neplatná a zároveň priznal žalobcovi z tohto dôvodu právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, je možné konštatovať, že žalobca úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva na súde. Hoci v časti bola žaloba zamietnutá, dôvodom bolo iba premlčanie nároku, nie skutočnosť, že by tvrdený nárok nevznikol. Zákon (§ 3 ods. 5 ZoOS) pritom neurčuje, či musí byť žalobca - spotrebiteľ úspešný v plnom rozsahu, požaduje len, aby si spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej osobitnými predpismi, ktorá podmienka bola splnená. Súd poukazuje na rozdiel medzi znením ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS do 09.06.2013 a znením ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS od 10.06.2013 Z uvedeného je zrejmé, že novšie znenie ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože v súčasnosti sa poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa bolo spôsobilé privodiť mu ujmu. V tu prejednávanej veci je však možné konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi, a to spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, a teda v strate finančných prostriedkov, a to až vo výške 2.565,89 eura. Súd dodáva, že analogická aplikácia ustanovenia § 13 ods. 2 OZ nie je možná, keďže zákon č. 250/2007 Z. z. žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje. Primerané finančné zadosťučinenie má plniť funkciu satisfakčnú, ako aj sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi. Súd výšku primeraného finančného zadosťučinenia požadovanú žalobcom považoval za primeranú okolnostiam prípadu (najmä vo vzťahu k preplatku žalobcu), a preto jej vo výroku III. vyhovel.

O nároku na náhradu trov konania o vydanie bezdôvodného obohatenia súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP, keď žalobcovi bola z uplatnenej istiny priznaná suma 1.157,63 eura s príslušenstvom, z čoho vyplýva hrubý úspech žalobcu 45 % a hrubý úspech žalovaného 55 %, a teda konečný čistý úspech žalovaného je 10 % (55-45). To v konečnom dôsledku znamená nárok žalovaného voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 10 % trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku IV. rozsudku.

O nároku na náhradu trov konania o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca bol v tejto časti konania v plnom rozsahu úspešný, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu

účelne vynaložených trov celého tohto konania v rozsahu 10 % trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku V. rozsudku.

Súd pritom pri žiadnom z nárokov nezistil (a v konaní ani neboli tvrdené) také dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bola namieste aplikácia ustanovenia § 257 CSP. O výške náhrady trov konania žalovaného (výrok IV.), ako aj o výške náhrady trov konania žalobcu (výrok V.) bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Odvolanie žalovaného: Žalovaný podáva odvolanie v časti výrokov I., III., IV. a IV. a odôvodňuje nasledovne : I. Súd I. inštancie odôvodnil rozhodnutie tým, že zmluva o revolvingovom úvere číslo 8100041924 neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti, adresu pre uplatnenie reklamácie spotrebiteľa a rozpísanie splátky. Súd ďalej uviedol, že zmluva neobsahuje ani ročnú percentuálnu mieru nákladov, preto žalobca ako spotrebiteľ neprijal písomnou formou údaj o výške RPMN uvádzaný v bode 6 zmluvy. Rozhodnutie súdu I. inštancie žalovaný napáda z dôvodu, že závery o vzniku bezdôvodného obohatenia a o bezúročnosti úveru sú nesprávnymi tak po stránke skutkovej, ako aj právnej. Žalovaný napáda záver súdu o tom, že jednotlivé vyššie uvedené zmluvy neobsahujú údaj o termíne konečnej splatnosti a tiež to, že v dôsledku tejto skutočnosti by úvery mali byť bezúročné a bez poplatkov. Zmluva o revolvingovom úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“ (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, alebo v § 10 ods. 2 písm. b), „dátumy čerpania“, ods. 2 písmeno c) „údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume“ či ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok“). Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok 2. rozsudku v spomenutej veci). Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov. Každá zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacov a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Na základe uvedených dôvodov preto žalovaný napáda rozsudok, nakoľko predmetné rozhodnutie je založené na nesprávnych skutkových zisteniach. Žalovaný napáda aj závery ohľadne rozčleňovania splátky úveru ako nesprávne a odporujúce zákonu, čo potvrdil v uznesení č. k. 3Cdo/146/2017 aj Najvyšší súd SR, kedy uviedol „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje.“ Ak zákonná úprava nevyžadovala, aby bola splátka rozdelená tak, ako to uvádza súd I. inštancie, potom ním prijatý záver o nedostatku náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona je založený na nesprávnom výklade zákona. Súd I. inštancie ako dôvod bezúročnosti ďalej uviedol, že zmluva neobsahuje údaj a adresu pre uplatnenie reklamácie spotrebiteľom. Podľa jeho záveru, daný údaj má byť v zmluve a nie v zmluvných dojednaniach. Zmluvné dojednania tvoria súčasť zmluvy, a to nielen v právnom zmysle (text zmluvy na ne odkazuje, výslovne sa označujú za súčasť zmluvy), ale aj v technickom, keďže sa nachádzajú na rovnakom liste papiera. Nesprávne právne posúdenie žalovaný vidí v tom, že s uvádzaním alebo neuvádzaním vyššie uvedených náležitostí nie je možné v

zmysle záverov Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 dovodzovať záver o bezúročnosti úveru. Podstatné v tejto otázke je totiž nielen znenie vnútroštátneho práva (v tomto prípade zákona č. 129/2010 Z. z.), ale aj znenie únijného práva a povinnosť zabezpečiť prostredníctvom konformného výkladu plnú účinnosť únijného práva. Najvyšší súd SR v uznesení, č. k. 3Cdo 146/2017 vyslovil: „To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110). Uvedené žalovaný uvádza z dôvodu, že ide o princíp/spôsob, ktorý je potrebné rešpektovať pri výklade vnútroštátneho zákona. Ohľadne dôsledku v podobe bezúročnosti úveru Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 vo výroku 4 vyslovil podstatnú vec: „Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Bezúročný môže byť len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybniť rozsah záväzku spotrebiteľa. Rozsah záväzku spotrebiteľa definujú iné ukazovatele: celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, RPMN a výška úveru. Záver súdu vyvodzujúci bezúročnosť úverov je nesprávny aj po právnej stránke.

Konajúci súd ako druhý dôvod bezúročnosti úveru uviedol, že zmluva neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, pretože ten, ktorý sa uvádza v bode 6 zmluvy žalobca písomne neprijal. Uvedený záver žalovaný napáda pre nesprávnosť a rozpor so zákonom, keďže údaj o RPMN sa v zmysle zákona dohodnúť nedá. Ak súd I. inštancie uviedol, že tento údaj medzi stranami dohodnutý nebol pretože ho žalobca neschválil, potom by v prvom rade mal zdôvodniť že tento údaj sa dá dohodnúť. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje (viď príloha č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z. z.) patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom (v podobe spojenia „vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere“), ale aj spôsobom jeho určenia (viď údaje, ktoré sú rozhodujúce pre určenie RPMN) vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN schváleného úveru či revolvingu postupom podľa zákona č. 129/2010 Z. z., teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil zákona č. 129/2010 Z. z. Porušenie by vyplývalo práve z toho, že by uviedol rovnakú RPMN, ako údajne „navrhoľ“ žalobca v oboch zmluvných vzťahoch, pretože v takom prípade by takto určená RPMN nebola vypočítanou podľa zákona č. 129/2010 Z. z. Tento záver žalovaný napáda, nakoľko súd pri rozhodovaní nepostupoval podľa relevantného zákonného ustanovenia, v dôsledku čoho nesprávne posúdil aj skutkové zistenia. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola upravená v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

Zákonodarca výslovne stanovil, že sa bude právne regulovať celková odplata za poskytnutie finančných prostriedkov - uvedené teda nenachádza oporu v oblasti komparácie s úrokovými sadzbami bankových subjektov. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Súd I. inštancie toto vôbec nerešpektoval, rovnako ako fakt, kedy aplikáciu ním označeného ustanovenia vylučuje práve hore citované ustanovenia podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Porovnávanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne - banka si svoj „zisk“ účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí, ale bol tam celý rad ďalších položiek, ktoré musel dlžník zo spotrebiteľského vzťahu platiť. Obvyklá výška odplaty bola 45,11 %, pričom táto nebola podstatne prevýšená. Podstatné prevýšenie je podľa súdnej praxe o viac ako 25 - 27 %.

Uvedené podporuje napríklad aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 14Co/1016/2014, zo dňa 30.03.2016. Dôvodom pre nové znenie ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného od 01.07.2010 bolo to, že má ísť o spresnenie ukazovateľa, z ktorého sa vychádza pri posudzovaní primeranosti odplaty za spotrebiteľský úver. Údajovú bázu, pokiaľ ide o výšku odplaty,

lehoty splatnosti, spôsoby zabezpečenia a objemy poskytnutých úverov na finančnom trhu, poskytujú hlásenia uverejňované štvrťročne ministerstvom financií na základe hlásení subjektov poskytujúcich spotrebiteľské úvery. Z novelizovaného ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka vyplýva, že referenčné kritérium, podľa ktorého sa má posudzovať primeranosť, sa preniesla zo sektoru bánk na sektor finančného trhu ako taký, a teda na všetky spoločnosti poskytujúce peňažné prostriedky spotrebiteľom ...“Na základe uvedených dôvodov preto žalovaný tvrdí, že súd I. inštancie nesprávne posúdil aj uvedenú otázku a dospel k nesprávnemu záveru, z ktorého vychádzal pri rozhodovaní vo veci samej.

Žalovaný napáda výrok III. rozsudku, nakoľko pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonné podmienky a nevplývajú ani z napádaného rozsudku. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. nárok na primerané finančné zadostučinenie patrí v prípade úspešného porušenia práva spotrebiteľa. V napádanom rozsudku chýba označenie tohto základného predpokladu, čo znamená že konajúci súd nemal preukázanú zákonnú podmienku pre rozhodnutie o primeranom finančnom zadostučinení.

Nakoľko žalovaný podáva odvolanie proti výrokom vo veci samej, napáda ako závislé výroky aj výroky o trovách konania. Na základe uvedeného žalovaný napáda rozsudok z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a záverov a pre nesprávne právne posúdenie, teda podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Žalovaný preto navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozsudok v napádanom rozsahu a o veci sám rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

Žalovaný si uplatňuje nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania za súdny poplatok platený na základe podaného odvolania.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu I. inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, rozsudok súdu I. inštancie je v napadnutých častiach vecne správny.

10. Zmluva o revolvingovom úvere uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy).

-zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

Lehota splatnosti je určená iba počtom splátok, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením. Pri podpise zmluvy je potrebné, aby spotrebiteľ bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto sa vyžaduje presná dátumová špecifikáciu konečnej splatnosti úveru. K tomuto záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Žalovaný tvrdil, že mal byť dátum splatnosti poslednej splátky úveru uvedený žalovaným v listine pod názvom Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Listinný dôkaz predložený nebol. Toto oznámenie, podľa tvrdenia žalovaného malo byť v konaní žalobcom predložené spolu so zmluvou. Oznámenie k žalobe priložené nebolo, prílohou bolo len Oznámenie zo dňa 07.12.2015 (č. I. 16) o ukončení zmluvného vzťahu. Žalovaný sám Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi ako dôkaz nepredložil a práve on niesol dôkazné bremeno tvrdenia o jeho existencii. V konaní nebolo preukázané, že by predmetné Oznámenie bolo žalobcovi predložené pri podpise zmluvy z jeho strany a nebolo preukázané, že by žalobca oznámenie prijal písomnou formou, nebolo teda písomnou formou uzatvorené zmluvou o spotrebiteľskom úvere.

-- zmluva neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov). V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 77,05 eura, bez bližšej špecifikácie, zmluva neobsahuje výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Nestačí uvedenie celkovej výšky splátky, ale toto musí obsahovať rozčlenenie jednotlivých čiastok - istiny, úrokov a iných poplatkov. Táto informácia je významná pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť na základe predloženého splátkového kalendára ekonomickosť poskytnutého úveru, posúdenie, či

požadovaný úrok za úver je pre neho výhodný, prijateľný, respektíve aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej navrhovateľom za poskytnutý úver.

Nemožno to nahraďiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keby z iných ustanovení zmluvy vyplývala výška úrokov a poplatkov. Účelom náležitostí ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje

- zmluva neobsahuje obsahovú náležitosť výšku RPMN § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ táto je v časti 5. uvedená iba ako predpokladaná. Presná výška RPMN je uvedená až v časti 6. - údaje o schválenom revolvingovom úvere, čo však žalobca neprijal písomnou formou, preto ho nemožno považovať za písomnou formou uzatvorenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Z uvedených dôvodov považoval súd údaj o RPMN za v zmluve neuvedený. Cieľom ustanovenia § 11 v spojení s § 9 ZoSÚ je ochrana spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, priamo v nej, poskytnúť všetky relevantné údaje, na základe ktorých sa spotrebiteľ rozhoduje, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie, keďže uvedené údaje predstavujú informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zvažovať. Súd I inštancie správne uviedol k rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 pod zn. C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, že predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nevytýkal len absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ale aj neuvedenie údajov o termíne konečnej splatnosti, o výške RPMN a o adrese veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti. Tieto náležitosti zmluvy o úvere sú upravené nielen v zákone č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj v smernici 2008/48, článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Neuvedenie údajov o termíne konečnej splatnosti a o RPMN môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez úrokov a poplatkov.

- zmluva neobsahuje obsahovú náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Žalovaný uviedol, že tento údaj sa nachádza v čl. 12.1 Zmluvných dojednaní, ale sa tam však takéto dojednanie nenachádza. Uvedený údaj musí byť uvedený zreteľne a výslovne v zmluve, ktorú dlžník opatrí svojim podpisom, a nie v zmluvných dojednaniach, tu uvedených miniatúrnym písmom, ukryté v rámci článku pod názvom „15. Oznamovanie a doručovanie“, zmluvné dojednania žalobca ani nepodpísal.

11. Vzhľadom na to, že pre záver o tom, že poskytnutý úver sa v zmysle § 11 písm. b) tohto zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov, stačí nesplnenie čo i len jednej zákonom stanovenej podmienky v ust. § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) zákona. Odvolací súd na to preto poukazuje, že keď v odvolaní sa namieta spornosť, či v zmluve absentuje aj náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k), (i), ako konštatoval súd I. inštancie. Spotrebiteľský úver sa preto považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný tak mal nárok len na vrátenie poskytnutej sumy úveru, nemal nárok na zaplatenie úroku z úveru, ani žiadnych poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru.

12. Súd navyše správne vyhodnotil výšku úrokovej sadzby 70,01 % ročne ako neprimerane vysokú. Úroková sadzba úveru vo výške 70,01 % viac ako 6-násobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu 10,71 % uplatňovanú v čase uzavretia zmluvy bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek, ktorú výšku tvrdenú žalobcom v žalobe žalovaný nesporeoval. Dohodnutá úroková miera v rozsahu 70,01 % ročne teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto je dojednanie o úroku pre rozpor s dobrými mravmi a obchádzanie zákona (§ 53 ods. 6 OZ) podľa § 39 OZ neplatné.

13. Dohoda o poskytnutí služby zo dňa 20.10.2011 bola uzatváraná v súvislosti so zmluvou o revolvingovom úvere, pretože je obsiahnutá v rámci zmluvy o revolvingovom úvere. Žalovaný sa zaviazal poskytnúť žalobcovi na jeho žiadosť a po splnení stanovených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru. Odplata za túto službu vo výške 367,49 eura pritom dosahuje takmer 25 % z poskytnutej výšky úveru a zároveň sa takouto odplatom dojednaná odplata za úver vo výške 2.198,40 eura (3.698,40 - 1.500,00) navyšuje o sumu 367,49 eura, teda o viac ako 16

% . Tento právny úkon uzavretia Dohody o poskytnutí služby je právnym úkonom, ktorý bezprostredne nadväzuje na spotrebiteľskú zmluvu, preto je potrebné naň aplikovať ustanovenia upravujúce právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Odvolací súd sa stotožňuje s posúdením súdom I. inštancie, že pri jej uzatváraní došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti žalovaného, a ktorá podstatne narušila ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ku ktorému sa dostala. Žalovaný nekonal na úrovni osobitnej starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi a takýmto konaním porušil odbornú starostlivosť vo vzťahu k spotrebiteľovi. Je správne uzavretie súdu I. inštancie, že použitím tejto obchodnej praktiky došlo k podstatnému narušeniu ekonomického správania žalobcu ako priemerného spotrebiteľa, nakoľko obchodná praktika bola žalovaným využitá na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, v uvedenom prípade pri uzatváraní predmetnej dohody došlo k nekalej obchodnej praktike zo strany žalovaného, nakoľko boli naplnené znaky nekalosti obchodnej praktiky v zmysle § 7 ods. 2 zák. č. 250/2007 Z. z. Zároveň súd dospel k záveru, že skutočným účelom dohody o poskytnutí služby bolo navýšiť odplatu za poskytnutý úver, a tým obchádzať § 53 ods. 6 OZ. Konanie priečiace sa dobrým mravom je preto dôvodom neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.

14. V konaní žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu, vzhľadom k uvedenému bolo potrebné sa zaoberať dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku. Keďže žalobca nepreukázal, že by žalovaný mal úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu zo zmluvy uzavretej medzi stranami sporu, nebolo možné dospieť k záveru o dôvodnosti použitia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby. Žalovaný sa nemohol chcieť bezdôvodne obohatiť, pretože dôvodom jeho podnikateľskej činnosti bolo poskytovanie úverov a zo samotnej definície § 497 OBZ vyplýva, že zmluvou o úvere veriteľ na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a tento sa ich zaväzuje vrátiť a zaplatiť úroky. Preto nebolo úmyslom žalovaného ako poskytovateľa úveru sa bezdôvodne obohatiť, ale poskytnúť finančné prostriedky za úroky, teda za účelom dosiahnutia zisku.

15. Pokiaľ ide o poukazovanie žalobcu na uplatnenie námietky premlčania zo strany žalovaného v rozpore s dobrými mravmi, súd vznesenie námietky premlčania žalovaným za zneužitie práva nepovažoval.

Rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 176/2011, podľa ktorého „vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu ku vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprímerane tvrdým postihom.

16. V časti žaloby o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia mal súd za to, že žaloba je dôvodná. Nakoľko súd dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov a že dohoda o poskytnutí služby je neplatná a zároveň priznal žalobcovi z tohto dôvodu právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, je možné konštatovať, že žalobca úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva na súde. Hoci v časti bola žaloba zamietnutá, dôvodom bolo iba premlčanie nároku, nie skutočnosť, že by tvrdený nárok nevznikol. Zákon (§ 3 ods. 5 ZoOS) pritom neurčuje, či musí byť žalobca - spotrebiteľ úspešný v plnom rozsahu, požaduje len, aby si spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej osobitnými predpismi, ktorá podmienka bola splnená.

17. V zmysle ust. § 3 ods. 5 ZoOS do 09.06.2013 Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

V zmysle ust. § 3 ods. 5 ZoOS od 10.06.2013 Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

18. Novšie znenie ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože v súčasnosti sa poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa bolo spôsobilé privodiť mu ujmu. V prejednávanej veci je možné konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, a teda v strate finančných prostriedkov, a to až vo výške 2.565,89 eura. Podľa odvolacieho súdu súd výšku primeraného finančného zadosťučinenia požadovanú žalobcom považoval správne za primeranú okolnostiam prípadu a to najmä vo vzťahu k preplatku žalobcu Preto je rozhodnutie aj vo výroku III. považované odvolacím súdom za vecne správne.

19. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania strán správne súd I. inštancie prihliadal na to, že išlo o konanie o viacerých čiastkových nárokoch, postupoval pri každom uplatnenom nároku samostatne a úspech a neúspech strán sporu posudzoval osobitne pre ten-ktorý nárok, s tým, že započítanie nárokov nie je možné.

(Uznesenie Najvyšší súd SR 3MCdo 11/2011 zo dňa 11.10.2012 „v prípade, ak súd prejednáva v spoločnom konaní viacero právnych vecí, považuje sa pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania každá z týchto vecí za samostatnú. V takom prípade treba samostatne posúdiť mieru úspechu a neúspechu účastníkov (§ 142 ods. 1 a ods. 2 OSP), ďalej zvážiť, či neúspech nebol len v nepatrnej časti alebo či rozhodnutie o výške plnenia nezáviselo od znaleckého posudku alebo úvahy súdu (§ 142 ods. 3 OSP), a to samostatne vo vzťahu ku každej z týchto vecí. Uvedené konania o čiastkových nárokoch majú totiž spoločné iba to, že sa o nich rozhoduje v jednom konaní.“ Rovnaký právny názor už bol vyslovený Najvyšším súdom vo veci 3Cz/13/1969 z 24.6.1969, zverejnenom pod R-28/1970.)

20. Odvolací súd poukazuje, že tak o nároku na náhradu trov konania o vydanie bezdôvodného obohatenia súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP, keď žalobcovi bola z uplatnenej istiny priznaná suma 1.157,63 eura s príslušenstvom, z čoho vyplýva hrubý úspech žalobcu 45 % a hrubý úspech žalovaného 55 %, a teda konečný čistý úspech žalovaného je 10 % (55-45), nárok žalovaného voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 10 % trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku IV. rozsudku. O nároku na náhradu trov konania o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca bol v tejto časti konania v plnom rozsahu úspešný, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého tohto konania v rozsahu 10 % trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku V. rozsudku. Súd pritom pri žiadnom z nárokov nezistil (a v konaní ani neboli tvrdené) také dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bola namieste aplikácia ustanovenia § 257 CSP.

21. Odvolací súd preto použijúc predtým uvedené argumenty na zdôraznenie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu I. inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu I. inštancie potvrdil.

22. Žalobca má voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný.

23. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).